

11 söndagen efter trefaldighet

”Tro och liv”

Amos 5:21-24

Rom 7:14-25

Matt 21:28-31

Ps: 86, 697:1, 356, 292, 6

Det närmar sig ett riksdagsval. Och val till kommun och regioner också förstås. Vi ser det på valaffischerna som börjar synas längs vägkanterna. Valaffischer som är försedda med slogans och korta slagord. Man får ju inte plats med några längre budskap i den formen som man ska hinna se också under tiden man passerar. Och det är många vallöften som kommer emot oss. Unga ska inte bli kriminella, vårdköer ska kortas och bensinpriset sänkas. Och alla lovar att göra sitt bästa.

Ja, det finns inga problem att hitta personer som villigt säger ja! *Jag skall gå, Herre*, som den andre sonen sa i berättelsen. Frågan är vad som händer efter valet. Blir det som med den här sonen att ingenting händer. Man lovar, man säger ”ja” men så stannar det där!

Nu är det enkelt för en vanlig väljare som jag att kritisera politiker. Men nu ska vi låta den här liknelsen handla om oss! Känner vi igen oss i denna situation? Händer det att vi säger ja till en förfrågan utan att det sen händer så mycket? Varför säger man då *ja*? Det kan finnas många skäl till det, ibland kan det vara att man vill mer än orkar. Eller så är man tidsoptimist, många av oss har nog lätt att ta på oss lite för mycket. Eller så kan det ju vara så att man bara har svårt att säga nej.

Men det kan också vara att man vill framstå som så mycket bättre än vad man kanske är. Så tolkar jag den här sonen: han ville visa sig som en duktig och lojal son för sin far. Därför sa han ja, men någon intention att fullfölja det hade han inte.

Men den första sonen, han som sa nej, men sen *ändå* gick iväg till vingården. Hur ska vi se på honom? På Jesus fråga om vem av de bägge sönerna som gjorde som fadern ville blev ju det självklara svaret den första. Han sa nej, men i *handling* var det ändå han som följde faderns vilja. Vi tänker kanske att det betyder att handling är viktigare än ord. Och det kanske det är men jag tror inte att det är den viktigaste lärdomen vi ska dra ur den här liknelsen.

Den viktigaste meningen i evangeliet är *”han ångrade sig och gick”* Han tänkte först en sak, att det där vill jag inte, sen kom han på andra tankar, han ångrade sig. Detta är ju något som kännetecknar en omvänd människa. Oomvända människor kan leva ett helt liv utan att ångra någonting.

Men att vi människor kan ångra oss är något stort och viktigt. Det gör att vi kan förändras. Vi är inte samma personer över tid utan vi kan komma på nya tankar. Det måste inte bli rätt första gången – det finns en andra chans – det är alltså aldrig kört för oss. Och det är inte försent för Gud heller, även om du sagt nej till honom tidigare kan du alltid ändra dig. När du ser tillbaka på ditt liv kanske du ständigt hittar saker där du tänker att du borde gjort

annorlunda, saker du sagt och gjort som du i efterhand inser att det inte blev så bra. För Gud har du alltid en andra chans. Man kan använda sina misstag för att lära sig något nytt.

Vilken av dessa söner är du? Är du den som först sa ja till Guds kallelse men svek när det gällde. Där ord och handling inte stämde överens. Där man säger ibland en sak men gör något annat för att framstå som bättre än vad vi är.

Eller är du den som först sa nej, men sen ångrade sig! Där man först är ovillig men så småningom ändå gör det rätta. I olika situationer i livet kanske vi kan känna igen oss i båda.

Men det finns en tredje son här, nämligen han som berättar liknelsen, Jesus själv. Han som sa ja till sin Fader och även gjorde hans vilja. Han där ord och handling var ett. Hans ord var *ja* och hans liv var ja. Han var detta i vårt ställe. Där vi säger "nej" säger han "ja". Där vi är ovilliga är han villig.